

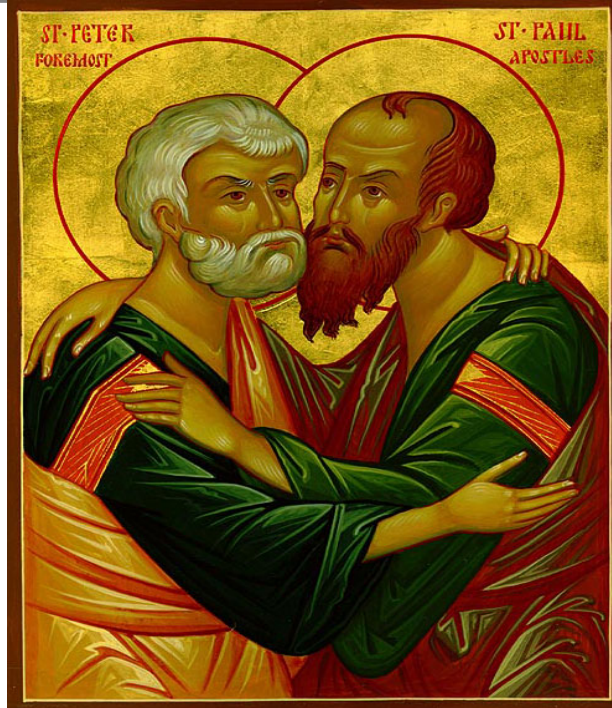
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΘΡΟΝΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 80277388

ΚΥΡΙΑΚΗ Β ΜΑΤΘΑΙΟΥ 26^η Ιουνίου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 164

ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΑ 2011

Κυριακή 26 Ιουνίου 2011 7:00 μ.μ.

Ίερόν Εύχέλαιον καί όμιλία από τόν αιδεσιμολογιώτατον πρωτοπρεσβύτερον π. Θεμιστοκλή Χριστοδούλου, μέ θέμα <<Γέρων Φώτιος ό λαβρεώτης ό διά Χριστόν σαλός>> .

Δευτέρα 27 Ιουνίου 2011 9:00 μ.μ. έως 1:00 π.μ. Ίερά Άγρυπνία προεξάρχοντος τοῦ πανοσιολογιωτάτου Άρχ. π. Μελετίου Βαδραχάνη <<μέ θέμα Ένας Άγιος μεγαλώνει στό παλάτι τοῦ άντιχρίστου>>.

Τρίτη 28 Ιουνίου 2011 7:00 π.μ. Μέγας Άρχιερατικός έσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Ναζιανζοῦ κ.κ. Θεοδωρίτου καί έν συνεχεία πάνδημος Λιτάνευσης τής Ίερας εικόνας συνοδεία Φιλαρμονικής.

10:00 μ.μ. Ίερά παράκλησις τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Τετάρτη 29 Ἰουνίου 2011 7:00 π.μ. Ὁρθρος καὶ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ κ.κ. ΚΥΡΙΛΛΟΥ.

7:00 μ.μ. Μέγας πανηγυρικός ἐσπερινός μετὰ ἀρτοκλασίας καὶ θείου κηρύγματος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεία παράκλησις τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου προεξάρχοντος τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχ. π. Ἱερωνύμου Σχίζα, προϊσταμένου Ι. Ν. Ἁγίου Τρύφωνος Παλλήνης.

Πέμπτη 30 Ἰουνίου 2011. 7:00 π.μ. Σύναξις δώδεκα Ἀποστόλων, Ὁρθρος καὶ πανηγυρικὸν Ἱερατικὸν Συλλεΐτουργο μετὰ ἀρτοκλασίας καὶ θείου κηρύγματος προεξάρχοντος τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχ. π. Ἰωάννου Κοκάκη, Ἱατροῦ ὀγκολόγου, ἐφημερίου Ι.Ν. Ἁγίου Νεκταρίου Κηφισιάς.

7.00 μ.μ. Ἐσπερινός-Ἁγιασμός, ὁμιλία ἀπὸ τὸν αἰδεσιμολογιώτατον πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιο Μεταλληνό, ἐπίτιμο καθηγητὴ Θεολογικῆς σχολῆς Ἀθηνῶν μέ θέμα <<Τὸ γένος μας ἀπὸ τὴν Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕως σήμερα>>.

Πέτρου καὶ Παύλου των πρωτοκορυφαίων.

Ἦταν ἄνθρωποι ἐργαζόμενοι καὶ μάλιστα χειρωνακτικά. Ἀλιεὺς ὁ ἓνας σκηνοποιὸς ὁ ἄλλος. Ἐργαζόταν σκληρὰ καὶ ἀδιάκοπα. Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Πέτρος (Λούκ. 5,5), ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ὁ Παῦλος (Ἄ' Θέσ. 2,9-Β' Θέσ. 3,7-9). Κι ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται ὡς ἀλιεὺς ὅταν ἔγινε ἀπόστολος, ὁ Παῦλος συνέχιζε νὰ κάνει σκηνές καὶ νὰ τρέφει τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς συνεργάτες του καὶ ὡς ἀπόστολος. Δὲν δέχθηκε νὰ πάρει τὴν ἐλάχιστη ἀμοιβὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οὔτε κάποια ἄλλη ἐνίσχυση γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ βιοπορισμοῦ του καὶ ἐργαζόταν γιὰ νὰ παραμένει ἀβαρῆς καὶ μὴ ἐνοχλῶν κανένα γιὰ τὸν ἐπισιτισμὸ του. Ποῦ εὔρισκε χρόνο, διάθεση, καὶ ἀντοχὴ μετὰ τὰ ποιμαντικὰ ξενύχτια, τὸ διαρκὲς κήρυγμα, τὶς ἀτέλειωτες προσευχές, τὶς πορείες, τὰ ναυάγια, τοὺς λιθοβολισμοὺς, τὶς μαστιγώσεις, τὶς φυλακίσεις, τοὺς κατατρεγμοὺς, τὶς συκοφαντίες, τὸν σκόλοπα τῆς σάρκας, τὶς νηστεῖες, τὰ δάκρυα, καὶ ὅλα τὰ συναφῆ. Μέγα θαῦμα καὶ σπάνιο παράδειγμα ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη, ποὺ ἐν τέλει βρίσκει κάποιους μιμητές, σπανίους βέβαια.

Ἦταν ἀνάργυροι καὶ ἀφιλάργυροι. Δὲν εἶχαν χρήματα ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν τάση νὰ τὰ ἀποκτήσουν. «' Ὅρος τῆς ἀφιλαργυρίας οὕτω θέλει τὸ μὴ ἔχειν, ὡς θέλει τὶς τὸ ἔχειν» λέγει ὁ ἅγιος Διάδοχος, ἐπίσκοπος Φωτικῆς τῆς Ἠπείρου (σημερινῆς Παραμυθιάς-5ος αἰῶνας μ.Χ.).

Ἔτσι ὁ Παῦλος λέγει' «ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπιθύμησα' αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί» (Πράξ. 20,33-34). Καὶ συμβούλευε' «ἔχοντες δὲ διατροφῆς καὶ

σκεπάσματα, τούτοις άρκεσθησόμεθα. οί δέ βουλόμενοι πλουτείν έμπίπτουσιν εΐς πειρασμόν και παγίδα και έπιθυμίας πολλής άνοήτους και βλαβεράς αίτινες βυθίζουσι τούς ανθρώπους εΐς όλεθρον και άπώλειαν. ρίζα γάρ πάντων τών κακών έστιν ή φιλαργυρία, ής τινές όρεγόμενοι άπεπλανήθησαν από τής πίστεως και έαυτούς περιέπειραν όδύναις πολλαΐς (Ά' Τΐμ. 6,8-10). Επίσης έπαναλάμβανε τώ λόγο του Χριστουΐ «μακάριόν έστι μάλλον διδόναι ή λαμβάνειν» (Πράξ. 20,35) ό όποΐος άνήκει στα λεγόμενα άγραφα λόγια του Χριστουΐ, δηλαδή σ' αυτά που δέν τά άναφέρουν οί εύαγγελιστές αλλά τά διασώζουσι άλλες πηγές.

Ό δέ Πέτρος εύρισκόμενος μαζί με τόν Ίωάννη πρό του ναουΐ του Σολομώντος και βλέποντας ένα χωλό εκ γενετής να τούς ζητά έλεημοσύνη εΐπε τώ γνωστό «άργύριον και χρυσίον ουχ ύπάρχει μοΐ' ό δέ έχω τούτο σοΐ διδωμι' έν τώ όνόματι του Ίησουΐ Χριστουΐ του Ναζωραΐου έγχειρε και περιεπάτει» (Πράξ. 3,6). Και ό χωλός έγινε άμέσως καλά. Λέγεται, ότΐ όταν κάποτε ένας πάπας ξεναγοΐσε ένα έπίσημο προσκεκλημένο του στα παλάτια και τά θησαυροφυλάκια του Βατικανουΐ, εΐπε έπηρμένος και γεμάτος κοσμικό φρόνημα' «Ό άπόστολος Πέτρος δέν εΐχε αυτά που έχω έγώ». Και ό φιλοξενούμενος του εΐπε θυμόσοφα' «Εσύ όμως δέν μπορείς να κάνεις θαύματα ούτε έχεις Άγιο Πνεΐμα».

Ήταν θεόπτες. Ό Πέτρος εΐδε τόν Χριστό ως Θεό στο Θαβώρ και ό Παΐλος στον δρόμο προς την Δαμασκώ και άλλες φορές (πρβλ. Πράξ. 9ο κέφ. και Β' Κόρ. 12ο κέφ.). Άξιο προσοχής είναι ότΐ ό Πέτρος αν και θεόπτης, αν και χαρισματουχος και θαυματουργός και πλήρης αγάπης προς τώ Χριστό άργότερα τόν άρνήθηκε. Και ό Παΐλος στην πρώτη του θεοπτία επειδή ήταν διώκτης τυφλώθηκε. Ποτέ δέν πρέπει να επαναπαυόμαστε στην άρετή και αγιότητα που τυχόν έχουμε, διότι πάντοτε έλλοχεΐει ό κίνδυνος να πέσουμε' ουτε να θέλουμε να τύχουμε θείων άποκαλύψεων και δωρεών, όταν ζοΐμε μέσα στη πλάνη και την άμαρτία, γιατί θα πάθουμε κάτι κακό.

Ή ζωή τούς ήταν ένα διαρκές μαρτύριο. Για του λόγου τώ άληθές άρκεί να παρουσιάσουμε μία μόνο περικοπή από τά όσα έγγραψε ό Παΐλος' «έν κόποις περισσοτέρως, έν πληγαΐς ύπερβαλλόντως, έν φυλακαΐς περισσοτέρως, έν θανάτοις πολλάκις' ύπό Ίουδαΐων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μία έλαβον, τρίς έρραβδίσθην, άπαξ έλιθάσθην, τρίς έναυάγησα, νυχθημερόν έν τώ βυθώ πεποίηκα' όδοιπορίαΐς πολλάκις, κινδύνοις ποταμών, κινδύνοις ληστών, κινδύνοις εκ γένους, κινδύνοις έξ έθνών, κινδύνοις έν πόλει, κινδύνοις έν έρημίω, κινδύνοις έν θαλάσση, κινδύνοις έν ψευδαδέλφοις' έν κόπω και μόχθω, έν άγρυπνιαΐς πολλάκις, έν λιμώ και δίψει, έν νηστεΐαις πολλάκις, έν ψύχει και γυμνότητι' χωρίς τών παρεκτός ή έπισύστασις μου, ή καθ' ήμέραν, ή μέριμνα πασών τών εκκλησιών. τίς άσθενεί και έγώ ουκ άσθενώ; τίς σκανδαλίζεται και ουκ έγώ πυροΐμαι; (Β' Κόρ. 11,23-30).

Αυτό τὸ διαρκές τους μαρτύριο ἦταν τὸ μεγαλύτερό τους παράσημο καὶ τὸ μεγαλύτερό τους ἀξίωμα. Αυτό ἦταν τὸ μόνο τους καύχημα. «εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι» (Β' Κόρ. 11,30). Καὶ στοὺς Ἐφεσίους, γράφοντάς τους γιὰ ἓνα λεπτὸ θέμα, ὁ Παῦλος παραλείπει τοὺς τίτλους τοῦ ἀποστόλου, τοῦ χαρισματοῦχου, τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ θεόπτου, τοῦ οὐρανοβάμονος, καὶ χρησιμοποιεῖ τὸν τίτλο τῆς κακοπαθείας μόνο' «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ» (Ἐφεσ. 4,1). Γιατί αὐτὸ θεωροῦσε ὡς τὸ μεγαλύτερο ἔπαινο καὶ κατόρθωμα.

Ἐγγαμος ἦταν ὁ Πέτρος, ἄγαμος ἦταν ὁ Παῦλος. Ὅπως ἔγγαμος ἦταν ὁ Μωυσῆς καὶ ἄγαμος ὁ Ἠλίας, οἱ μεγαλύτεροι προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἐμφανίσθηκαν στὸ Θαβώρ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ του Χριστοῦ. Τί δείχνουν ὅλα αὐτά; Ὅτι ὁ γάμος καὶ ἡ ἀγαμία εἶναι δυὸ δρόμοι ποὺ ὀδηγοῦν στὸ μαρτύριο, στὰ χαρίσματα, στὸ Θαβώρ, στὴ θέωση ὅταν βιώνονται ἐν Χριστῷ. Ἄς ἀξιοποιήσουμε λοιπὸν τοὺς θεσμούς αὐτοὺς πρὸς ἀγιασμὸ τῆς υπάρξεώς μας ἀφοῦ γι' αὐτὸ ὑπάρχουν.

Διώκτης ὁ Παῦλος πρὶν γνωρίσει τὸν Χριστὸ καὶ ἀρνητὴς ὁ Πέτρος ἀφοῦ γνώρισε τὸν Χριστὸ. Μεγάλα ἐγκλήματα καὶ τὰ δυὸ. Μεγάλες ἀμαρτίες καὶ μεγάλες πτώσεις. Ὁ Παῦλος εἶχε τὸ δικαιολογητικὸ τῆς ἀγνοίας ἐνῶ ὁ Πέτρος γνώριζε τὸν Χριστὸ' τὸν εἶχε δεῖ σὰν Θεὸ στὸ Θαβώρ, σὰν ποιοῦντα συνεχῶς τέρατα-σημεῖα- δυνάμεις, καὶ τὸν εἶχε ὁμολογήσει σὰν Θεό. Βέβαια τὸ οὐσιῶδες στὴν πτώση τους δὲν εἶναι τὸ μέγεθος τῆς ἀμαρτίας τους καὶ ὁ βαθμὸς ὑπαιτιότητός τους, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας ποὺ ἔχουν συνεχῶς στὴ μνήμη τῶν ἀμαρτημάτων τους. Ἐκλαιγε ὁ Πέτρος ὅποτε ἄκουγε πετεινὸ καὶ στενάζε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν θυμόταν τὸ παρελθὸν τοῦ λέγοντας' «οὐκ εἰμι ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος» (Ἄ' Κόρ. 15,9).

Ἦταν παράφοροι ἐραστὲς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἦταν γι' αὐτοὺς τὸ πᾶν. Ἦταν ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς τους καὶ τῆς υπάρξεώς τους. «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γάλ.2,20) καὶ «ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ.1,21)' ἔλεγε ὁ Παῦλος. Αὐτὲς οἱ δυὸ φράσεις εἶναι τὰ κλειδιὰ γιὰ νὰ κατανοήσει κανεὶς τὴν προσωπικότητα τῶν δυὸ μεγάλων καὶ πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων. Τοῦ Πέτρου, ποὺ ὀνομάσθηκε «στόμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ» καὶ τοῦ Παύλου, ποὺ ὀνομάσθηκε «στόμα τοῦ Χριστοῦ».

Τὸ ἦθος τους καὶ τὸ παράδειγμά τους ἄς εἶναι τὸ ἀστὲρι ποὺ θὰ καθοδηγεῖ καὶ θὰ ἐμπνέει τὴ ζωὴ μας.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ